

บทที่ ๑

กีฬาแฮนด์บอล

ประวัติ

แฮนด์บอล (HANDBALL)

เกิดขึ้นในประเทศ

เยอรมนี (Germany) ในปลายศตวรรษที่ 19 ผู้ที่นำกีฬานี้มาแพร่หลายให้
ชาวโลกรู้จัก เป็นครูยิมนาสติก ชื่อคอนราท คอช (Konrad Koch) แต่เกม
นี้ก็ยังไม่ได้รับความนิยมของคนทั่วไป หลังจากนั้น คอชได้ใช้ความพยายามอย่าง
ยิ่ง เพื่อให้คนทั่วไปนิยมเล่น จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1904 แฮนด์บอลก็ได้แพร่
หลายไปทั่วทวีปยุโรป ส่วนกติกาในการเล่นนั้น ไซกติกาของกีฬาฟุตบอลเป็นพื้น
ฐาน ในครั้งแรก ๆ กีฬาแฮนด์บอลไม่ค่อยได้รับความนิยมของคนทั่วไปเหมือน
กีฬาประเภทอื่น ๆ ต่อมากีฬานี้ได้รับความนิยมมากขึ้น หลายประเทศที่เห็น
ความสำคัญจึงได้รวมกันจัดตั้งสหพันธ์ขึ้นชื่อว่า "สหพันธ์กีฬาสมัครเล่นนานาชาติ"
(International Amateur Athletic Federation I.A.A.F.)
เพื่อส่งเสริมและคอบสนองความต้องการของประชาชนในนานาประเทศให้แพร่
หลายยิ่งขึ้น

หลังจากปี ค.ศ. 1904 เป็นต้นมา กีฬาแฮนด์บอลได้พัฒนา
การขึ้นอย่างรวดเร็วภายใต้การดูแลของสหพันธ์กีฬาสมัครเล่นนานาชาติ
ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศต่าง ๆ เล่นแฮนด์บอลกันอย่างแพร่หลาย และต่อ
มาในปี ค.ศ. 1926 ได้มีการจัดการแข่งขันระหว่างชาติขึ้น นับตั้งแต่นั้นมากีฬา
แฮนด์บอลก็ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในปีเดียวกันนี้เอง สหพันธ์กีฬาสมัคร
เล่นนานาชาติ ได้มีการนัดประชุมร่วมกัน ระหว่างตัวแทนของประเทศต่าง ๆ

เพื่อปรึกษาหารือการเล่น กฎ กติกา เพื่อให้เป็นมาตรฐาน และใช้กฎเกณฑ์
อันเดียวกัน เพื่อความถูกต้องและเกิดความสนุกสนาน ค่อนข้างกีฬาที่แยกตัว
ออกจากสหพันธ์กีฬาสมัครเล่นนานาชาติออกเป็นเอกเทศ และได้ตั้งสหพันธ์
ขึ้นใหม่ให้ชื่อว่า สหพันธ์กีฬาแอมเค็บบอลสมัครเล่นนานาชาติ (International
Amateur Handball Federation I.A.H.F.) ได้มีประเทศ
ต่าง ๆ ถึง 11 ประเทศได้เข้าร่วมประชุมตกลงกันที่อัมสเตอร์ดัม (Amsterdam)
ประเทศเนเธอร์แลนด์ ตามแบบแผนที่ตกลงกันไว้ที่สหพันธ์กีฬาแอมเค็บบอลสมัคร
เล่นนานาชาติ จุดประสงค์ของการเล่นเพื่อทดสอบความแข็งแกร่งของนักกีฬา
และในปีเดียวกันนี้เอง สหพันธ์กีฬาแอมเค็บบอลสมัครเล่นได้สมัครเป็นสมาชิกเข้า
ร่วมในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก นับเป็นก้าวแรกของสหพันธ์ฯ และในปีคริสต์
ศักราช 1931 หลังจากสหพันธ์แอมเค็บบอลได้แยกตัวออกมา กีฬาแอมเค็บบอลก็ได้
รับเลือกให้เป็นกีฬาประเภทหนึ่งของการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ในปี ค.ศ. 1934
ได้มีประเทศต่าง ๆ สมัครเข้าเป็นสมาชิกมากกว่า 25 ประเทศ

ปี ค.ศ. 1936 กีฬาแอมเค็บบอลได้รับเลือกเข้าแข่งขันในกีฬา
โอลิมปิก เป็นครั้งแรกที่นครเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี

ปี ค.ศ. 1938 ได้มีการชิงแชมป์ในโอกาสครบรอบ 10 ปี
หลังจากจัดตั้งสหพันธ์กีฬาแอมเค็บบอลขึ้น ในสงครามโลกครั้งที่ 2 กีฬาแอมเค็บบอล
ได้ซบเซาลง เหมือนกับกีฬาประเภทอื่น ๆ เมื่อสงครามสงบลง ตัวแทนของ
ประเทศต่าง ๆ รวม 7 ประเทศ ได้มาประชุมกันที่เมืองโคเปนเฮเกน (Copen-
hagen) ประเทศเดนมาร์ก ได้มีการฟื้นฟูและปรับปรุงวิธีการเล่น ตลอดจน
กฎ กติกาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการยิ่งขึ้น การประชุมครั้งนี้ ตัวแทนของ
ประเทศต่าง ๆ ได้ช่วยกันแก้ไขปัญหาที่สหพันธ์กีฬาแอมเค็บบอลสมัครเล่นนานาชาติ

ได้ดำเนินการฝึกพลาก

ปี ค.ศ. 1956 ได้มีการปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง เพื่อให้เป็นที่ยอมรับและเป็นกีฬามาตรฐานต่อไป

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 การเล่นกีฬาแฮนด์บอลก็ยังใช้ผู้เล่นข้างละ 11 คน ใช้เล่นในสนามกลางแจ้ง หลังสงครามแล้วได้กำหนดให้มีผู้เล่นข้างละ 7 คน ในยุโรปตอนเหนือ กีฬานี้ได้รับความนิยมกันอย่างกว้างขวาง นิยมเล่นสนามในร่มโดยใช้ผู้เล่นข้างละ 7 คน ในครั้งแรก ๆ ที่มีการเล่นกีฬานี้ ไม่มีการจำกัด จะใช้ผู้เล่นกี่คนก็ได้ จากการวิจัยของผู้ฝึกสอน (Coach) ปรากฏว่ากีฬาแฮนด์บอล เป็นกีฬาที่ใช้ความเร็วมาก เป็นอันดับ 2 รองจากกีฬาฮอกกี้น้ำแข็ง (Ice Hockey)

ในประเทศอังกฤษ แฮนด์บอลเป็นที่นิยมของคนโดยทั่วไป การเล่นยังไม่เป็นระเบียบมากนัก ต่อมาได้จัดตั้งสมาคมส่งเสริมกีฬาแฮนด์บอลขึ้นชื่อว่าสมาคมแฮนด์บอลแห่งประเทศอังกฤษ (Britain Handball Assosiation) จากนั้นก็มีผู้นิยมเล่นกันมากทั้งในโรงเรียนและสโมสรวัยรุ่น และในวิทยาลัย ครูหลายแห่งได้บรรจุกีฬาแฮนด์บอลไว้ในหลักสูตร ดำเนินการสอนหนักไปในการฝึกสอน (Coaching)

ในประเทศอังกฤษ การเล่นแฮนด์บอลยังนิยมเล่นกันข้างละ 7 คน บางเคื่อนที่มีอากาศหนาว ไม่สามารถจะหาผู้เล่นให้ครบ 7 คนได้ ทางสมาคมแฮนด์บอลแห่งอังกฤษเห็นว่าควรลดผู้เล่นให้น้อยลง จึงได้กำหนดเหลือข้างละ 5 คน และกำหนดสนามเล็กกว่าเดิม และเล่นในสนามกลางแจ้ง การเล่นแฮนด์บอลเริ่มมีระเบียบขึ้น ในแถบตะวันตกเฉียงเหนือของอังกฤษมี

สมาคมต่าง ๆ มากมาย และมีศูนย์กลางของสมาคมตั้งอยู่ที่เมืองลิเวอร์พูล ใน
ปีคริสต์ศักราช 1968 มี เจ โรว์ แลน และ พิล ไฮเคน ซึ่งเป็นสมาชิกของ
สมาคมแอสตันวิลลแห่งอังกฤษ ได้จัดให้มีการประชุมระหว่างสมาชิกของสมาคม
แอสตันวิลลต่าง ๆ ในประเทศอังกฤษ เพื่อเข้าร่วมเป็นสหพันธ์ระหว่างชาติ
กีฬาแอสตันวิลลจึงเป็นสื่อกลางเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างมิตรประเทศ

ในปีคริสต์ศักราช 1969 ประเทศอิตาลีได้เดินทางเข้ามาแข่ง
ขัน เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีในประเทศอังกฤษ

ปัจจุบันนี้แอสตันวิลลเป็นกีฬาประเภทที่นิยมกันทั่วโลก มีผู้นิยมเล่น
มากกว่า 2,500,000 คน ได้รับการยอมรับเข้าแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกตั้งแต่
ค.ศ. 1936 ต่อมาได้ถูกจัดให้เข้าอยู่ในโปรแกรมของกีฬาโอลิมปิกในปี ค.ศ.
1972 เช่นกัน

กีฬาแอสตันวิลลในประเทศไทย ได้มีการสอนและการเล่นมาแล้ว
สมัยหนึ่งที่โรงเรียนพลศึกษากลางเมื่อ พ.ศ. 2482 โดยอาจารย์ทอง วิสุทธารมณ
เป็นผู้สอน และถือได้ว่าเป็นผู้นำเอากีฬาแอสตันวิลลเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย
เพราะท่านผู้นี้ได้รับทุนจากรัฐบาลไปศึกษาวิชาพลศึกษา ณ ประเทศอังกฤษ และ
หลายประเทศในสแกนดิเนเวีย ขณะที่ท่านนำมาสอนนักเรียนในโรงเรียนพลศึกษา
กลางนั้น ได้สอนแอสตันวิลลชนิดเล่นจุกละ 11 คน แต่สอนอยู่ได้ 2 ปี ก็มีเหตุที่
ต้องหยุดไป เนื่องจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารญี่ปุ่นได้เข้ายึดโรงเรียนพลศึกษา
กลาง และสนามกีฬาแห่งชาติ โดยใช้สถานที่เหล่านั้นทั้งหมด เป็นที่ตั้งหน่วยทหาร
ของญี่ปุ่น ทำให้การเรียนการสอนได้เลิกกันไป

ต่อมาปี พ.ศ.2500 นายธนิต คงมนต์ ได้รับทุนจากองค์การ UNESCO ไปศึกษาและปฏิบัติงานพลศึกษาในประเทศเคนมารัก และประเทศสวีเดน ขณะที่ศึกษาอยู่นั้นได้รับการฝึกสอนวิชาแฮนด์บอลทั้งประเภท 7 คน และ 11 คน เห็นว่ากีฬาประเภทนี้มีคุณประโยชน์มาก เนื่องจากใช้สถานที่ไม่กว้างนัก จะใช้สนามหญ้า, สนามซีเมนต์, พื้นดิน หรือพื้นไม้ก็ได้ ดังนั้น เมื่อกลับมาเมืองไทย และเป็นครูอยู่ที่วิทยาลัยพลศึกษา ซึ่งขณะนั้นมี นายแพทย์บุญสม มาร์ติน เป็นผู้อำนวยการ จึงได้เสนอกีฬาแฮนด์บอลเข้าไปในหลักสูตรพลศึกษา ของวิทยาลัยพลศึกษา และโรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัย และได้รับอนุมัติด้วยดี จึงบรรจุไว้ในหลักสูตรเมื่อปี พ.ศ.2501

กีฬาแฮนด์บอลได้รับความนิยมขึ้นเป็นลำดับในประเทศไทย โรงเรียนมัธยมแบบผสม, โรงเรียนมัธยมและประถมได้บรรจุเข้าเป็นหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นลำดับมา เมื่อปีการศึกษา 2518 กองส่งเสริมวิทยฐานะ กรมการฝึกหัดครูได้บรรจุเข้าเป็นหลักสูตรการอบรมวิชาชุด พ.ม. หมวด ค. เป็นครั้งแรก

ปัจจุบันกีฬาแฮนด์บอลถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ หลักสูตรนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาและพลานามัยทุกสถาบัน นักศึกษาเหล่านี้เมื่อจบการศึกษาส่วนใหญ่ก็มีหน้าที่สั่งสอนฝึกฝนนักเรียนทางคานพลศึกษาโดยตรง จึงเชื่อและหวังไว้ว่าในอนาคตข้างหน้านั้น กีฬาแฮนด์บอลจะเป็นกีฬาที่แพร่หลาย เป็นที่รู้จักเหมือนกับกีฬาประเภทอื่น ๆ ในเมืองไทย